

” *Ihmisen pienuus ei liity tässä itsetuntoon, vaan se on sitä suhteessa Jumalaan. Psykologinen ihmiskäsitys on eri asia.*

salaisen ajoista. Yksi sinulta puuttuu, Kristuksen sisällinen tunto, kuten seppä **Högman** hänelle sanoi.

Herännäisyyteen kuuluu Porkolan mielestä myös ”Jumalan Sanan ahkera viljely”. Hänestä se tarkoittaa seuroja sekä jumalanpalveluksia ja ylipäänsä yhteyttä seurakuntaan.

–Välillä mietin, minkä takia itse seuroissa luetaan niin vähän *Raamattua*. Ulkopuolisesta saattaa tuntua, että körtit eivät lue sitä lainkaan vaan höpisevät omiaan, ukkinsa ajatuksia kuunnellut pojantytär **Johanna Porkola** (37) puuttuu puheeseen.

–Itse olen niin ehdoton luterilainen, että jos herännäisyys lähtisi erilleen kirkosta, jättäisin sen, hän jatkaa.

–Mutta eihän se silloin olisi herännäisyyttä, ukki kiirehtii huomauttamaan.

Herännäisyyden yhteydessä puhutaan usein ihmisen pienuudesta ja Jumalan suuruudesta.

–Kyllä herännäisyyteen liittyy määrättyllä tavalla nöyryyden korostus, Viljo Porkola kommentoi.

–Ihminen ei ole hengellisyydessä mitään, Jumala on kaikki. Ihminen on joka hetki Jumalan varassa ja voiko se olla muuta? Ei ole sellaista ihmistä, että hän olisi hengellisyydessä omavarainen.

Tämä herännäisyyden korostus ymmärretään joskus väärin, luullaan herännäisyyden mitätöivän ihmistä itseään.

–Sehän ei ole totta, Johanna Porkola sanoo. –Ihmisen pienuus ei liity tässä ihmisen itsetuntoon, vaan se on sitä suhteessa Jumalaan. Psykologinen ihmiskäsitys on eri asia.

Herännäisyyden sanoma ei ole Viljo Porkolan mielestä vuosikymmenien aikana muuttunut, sitä vain on sovellettu eri aikoina eri tavalla.

–Armo on ollut julistuksessa aina. Jos se on pyrkinyt peittymään, se on kuitenkin tullut aina jollakin tavalla esille. Eivätkös *Siionin virretkin* loppujen lopuksi julista armoa?

Johanna Porkola on tutustunut herännäisyyteen vasta aikuisena ja hänestä sen sanoma sopii poikkeuksellisen hyvin nykyihmiselle, vastassa kun on maailma, jossa pitäisi osata ja ehtiä enemmän, olla koko ajan parempi, tehokkaampi ja uskonkin pitäisi olla vahva.

–Kyllä siinä alkaa ai-

ka äkkiä kutsua sellainen viesti, ettei elämä ja kaikki ole omassa varassa.

Sukupolvien ketjussa puhutaan herännäisyyden perinnöstä, mutta mitä se tarkoittaa?

–Eikö se ole siinä, että on muutakin kuin tämä ajallinen, että on myös iankaikkinen elämä, Viljo Porkola sanoo.

–Kaikki ei lopu tähän, vaan on Jumala ja sen mukana pelastus, iankaikki-

nen elämä, sanalla sanoen Kristus. Jos Kristus hylätään, hylätään kaikki.

Omaa viestiään nuoremmille sukupolville Porkola miettii hetken.

–Oi voi, se on niin vaikeaa sanoa sillä tavalla, että se vetoaisi... Me tarvitsemme Jeesusta Kristusta Vapahtajaa, tänään, huomenna ja iankaikkisesti.

–Sitä vain on ihmisen niin vaikea hyväksyä, yksinkertaista asiaa, Johanna Porkola jatkaa.

–Ihminen tahtoo pärjätä omilla teoilla ja viisaudella. Tässä maailmassa kun vielä korostuu kuva, että kaikesta selviää rahalla.

Köyhien ja torjuttujen on helpompi ymmärtää, Johanna Porkola uskoo. Sen näkee vaikkapa Afrikassa ja Aasiassa, missä kristittyjen määrä kasvaa koko ajan.

Johanna Porkolalla ei ollut lapsena omaa kokemusta herännäisyydestä, mutta Siionin virret ovat häntä aina koskettaneet.

Johanna Porkola

- syntynyt 1972 Kuopiossa
- ei päivääkään kiuruvetinen, mutta kastettu Kiuruveden vanhassa pappilassa ja konfirmoitu Kiuruveden kirkossa
- filosofian maisteri pääaineena taidekasvatus sekä teatterin ja tanssin perustutkinto
- teologian maisteri 2009, ”papiksi vihitään jos kutsutaan”
- vuosina 2002–2007 työskennellyt näyttelijänä kansainvälisessä teatteriryhmässä Italiassa ja kiertueilla Etelä-Euroopan maissa ja Pohjois-Afrikan puolella

”Mitä on ilo?”

Herännäisyyttä on joskus moitittu synkäksi ja ilottomaksi, mikä kuulostaa **Viljo Porkolan** korvissa erikoiselta.

–Jos niin on, silloin joutuu kysymään, mitä on ilo. Tai puhutaanko sitten kahdesta maailmasta, tästä ajallisesta ja toisesta, jossa on tulleisuus.

Johanna Porkola arvioi, että mielikuvat liittyvät yleiseen kristillisyyden vastustamiseen.

Tällaiset asiat myös henkilöityvät helposti, hän uskoo. Pappiin, opettajaan tai johonkin muuhun.

–Varmasti on ollut niitäkin, jotka ovat olleet heränneitä ja

ankaria, mutta jos ihmisen täytyy olla jotakin vastaan, hän kyllä etsii syyt. Herännäisyys on vanha liike, joten sitä on helppo osoitella.

Myös körttipuku on menneinä vuosikymmeninä voinut vaikuttaa mielikuviin, Johanna Porkola arvioi.

–Ulkoa päin on voinut tulla käsitys, että heränneet haluavat sillä erottua ja kenties olla parempia.

Viljo Porkola huomauttaa, että körttipuku on ollut nimenomaan kansanpuku, jonka lähtökohtana oli käytännöllisyys ja vaatimat-
tomuus.

Mitä se on?

Koska Jumala, Isä, tietää kaiken ja tuntee sinut, saat rukouksessa puhua hänelle hätäsi, ahdistuksesi, syntisi. Saat yksinkertaisesti sen hänelle sanoa. Tähän ei tarvita suuria joukkoja, kenenkään ei tarvitse tietää, että sinä rukoilet. Sinun ei tarvitse olla puhelias eikä monisanainen tehdäksesi Jumalaan vaikutuksen, ei puristaa itseäsi hartauteen. Sellaisia lahjoja Jumala ei tarvitse. Puhumattakaan siitä, että pitäisit Jumalalle saarnan, jossa hänelle tarkasti selostetaan, mitä hänen on annettava ja minkälaisia kristittyjä hänen on meistä tehtävä.

Emme siis lähde minnekään, emme rupea miksi-kään, me jäämme Herran eteen ja olemme siinä. Siinä elämme jatkuvasti todeksi sen, että autuus ei riipu meidän kyvyistämme, päätöksistämme, pyrkimyksistämme, tahdostamme ja teoistamme, vaan on kokonaan ja yksinomaan toisen varassa, nimittäin Jumalan ratkaisun, päätöksen, tahdon ja teon varassa.

Jumala sotkee ihmisen hurskauden ympyrät. Pyhä Henki on kaiken ihmisen hengellisyyden vihollinen. Hän pelastaa ihmisen unikuivista, autuaallisista elämyksistä ja taivasikävän korkeajännitteestä. On kristillistä romantiikkaa, hengellisiä teräsmiehiä, vaikuttajayksilöiden pyhimyspalvontaa. On käännöttämistä ja puhumatautia. Kaiken tämän Jumala raastaa maahan.

(VILJO PORKOLA: MITÄ SE ON? HY 1984)

–Aina täytyy mennä eteenpäin, Viljo Porkola sanoo ja pitää aloitettua Siionin virsien uudistusta tarpeellisenä. Johanna Porkola onkin ylpeä ”modernista ukistaan”, moni nuorikin kun on usein muutoksia vastaan.

Ystävien tapaaminen tärkeintä

Viljo Porkola ei ole laskenut, kuinka monilla herättäjäjuhlilla hän on elämänsä aikana ollut. Joka tapauksessa useita kymmeniä kertoja.

–Totta kai juhlille lähdettiin aina kun päästiin. Se on ollut niin luonnollista, että sinne mennään eikä

silloin ole ajateltu, mikä merkitys sillä on.

Herättäjäjuhlille tultiin ja tullaan yhä tapaamaan ystäviä.

–Ehkä se on tärkeintä. Ei osaa sanoa... eri vuosina voi käynnillä olla eri painotus, Porkola miettii.

Johanna Porkola on käynyt herättäjäjuhlilla vasta aikuisiässä, lukuun ottamatta Kiuruveden vuoden 1981 juhlia, jotka vietettiin vesisateessa.

–Ei meitä lapsia sinne pakotettu, mutta siellä sitä oltiin. Paljon märkiä tummia hahmoja, hän

muistelee hymyillen.

Nykyään pistää silmään ihmisten yhteys.

–Minulla ei ollut juhlilla paljon ystäviä, mutta menin silti eikä se niin yksinäiseltä sitten enää tuntunutkaan. Jos joku on juhlilla ensimmäistä kertaa, niin eihän se

nyt ainakaan moitittavaa ole, sehän on aivan huippu juttu!

Tärkeää hänestä on yhteinen veisaaminen sekä puheet.

–Ne ovat ikään kuin parantuneet, Espoosakin oli paljon hyvää puhetta, Johanna Porkola muistaa.